

1 d' OCTUBRE

Un relat de: [montserrat vilaró berenguer](#)

Ahir us vaig dir que no em veia amb cor de dir res. I era ben cert estava tan emocionada i tocada per les imatges que veia a la pantalla i les que arribaven verbalment, que no podia. No podia, necessitava pensar, abans de dir ni un mot.

Ara que ja ha passat un dia, encara tinc molt dins meu l'horror que vaig sentir ahir, pena, rabia. Amb aquells homes i dones de les porres i vaig veure la brutalitat humana, en el seu màxim exponent.

És com si el mal que feien a la meva gent, el fessin a la meva família. El mateix greu sento. No ens mereixíem un tracte així. La meva total reprovació, indignació i rebuig a coses, que ni els animals salvatges protagonitzen. Jo si fos d'ells no podria mirar la cara als meus fills, no podria. Que tot el mal que varen fer, encara que fossin uns "mandaos" recaigui sobre ells, hi ha moltes maneres de parar el que diuen "disturbios". L'odi que desprenien és brutal. Jo no dormiria tranquil·la si fos ells, i els que els manen tampoc, ja demostren el que són, feixistes com sempre.

Catalunya i Espanya és com una parella que fa molts anys no rutta bé del tot, a part que va ser conquerida per les armes fa més de tres-cents anys. Però al llarg d'aquests anys en lloc de reafirmar la unió la han anat trencant de mica en mica. A l'igual que una parella. Primer unes paraules, uns gestos, uns fets, un desamor, infidelitats, brutalitat, maltractament físic o psicològic. Es perdona un cop, altre cop, es deixa passar quelcom desagradable i es diu que potser no ho feia de mala fer, es torna a perdonar. Però es va carregant de mica en mica el pap, fins que un dia, unes paraules o uns fets es trenca de cop. Mai és de cop, és l'acumulació de petites coses, fins que tens l'ànima i estàs tant ple de fúria que dius . PROU!. Les paraules es tornen buides, ofenses, no t'entens, sembla que parlis un altre idioma. Res no pot fer que tornis enrere.

Jo crec que això és el que ha passat amb els nostres amos i colonitzadors. El poble català ha dit PROU !

Per al menys jo ja en tinc prou. No vull pertànyer a un país que atonyina gent gran que vol votar. Un país que jutge terroritza i mata la gent que no pensa com ell. Un país que per dir veritats tanquen a la gen al frenopàtic. No, i no. Jo vull ser lliure, pels meus morts, pels meus fills, vull viure amb PAU.

Soc catalana, mai m'he sentit espanyola. Quan viatjo a l'estranger en el lloc de nacionalitat hi poso Catalunya.

He deixat caducar el meu DNI, pensant que potser ja no el tindria de fer servir més.

Des de petita he sentit parlar de les brutalitats dels mandataris de la Meseta i estic horroritzada. No vull ser-hi ni un dia més baix les seves plantes dels peus.

Vull un país lliure, Catalunya, independents, formant part de la Unió Europea, tenint a Espanya com a veí com pot ser França o Portugal i res més, perquè res m'uneix a ells, ni la seva forma de ser o pensar, ni la llengua, ni l'història que l'han escrit també a la seva manera. Prou d'engany i submissió.

Endavant una Catalana República, la que somiaven ja els meus parents i per això alguns van morir. Es veu que a la nostra família mai aprenem .!. Perquè cridem Llibertat i pau per tota persona que vulgui ser i sentir-se catalana i viure amb pau sigui d'on sigui. I el meu respecta als que no pensa'n igual, no els hi vull cap mal, sols que respectin també les meves idees.

Per avui prou, suposo que ja he dit bastant, demà continuaré si em deixen.

Visca Catalunya lliure i Sobirana!

Poble català us estimo!

Sento les vostres ferides com si les féssiu als meus fills !

Endavant, perquè ja hem guanyat!

Ens ho mereixem!